

bedst tjent dermed; anvendte man denne Sum til Hjælp til at faae en Fernbane istand, hvorved Byen fattes i Forbindelse med Hovedstaden, saa havde det egentlig været nok saa fordelagtigt. Jeg veed meget godt, at der kan indvendes endeeft imod, at man fremdrager engang afgjorte Sager; men det er et saa vigtigt Pengepørgsmaal, og navnlig er Fernbænepørgsmaalet af en saa indgribende Betydning for Landet og for Finantserne, at jeg haaber, at den ærebe Forsamling vil tilgive mig, at jeg har bragt denne Sag paa Bane.

Tscherning: Det ærebe Medlem, der sidst satte sig, har paa en vis Maade affat Kongerigets Finantsminister, idet han har sagt, at Indenrigsministeren ikke var ansvarlig for Kongerigets Finantser, og endvidere, at de foregaaende Indenrigsministre havde erklæret det, og at den nærværende formodentlig ogsaa vil erklære det. Nu er imidlertid netop det Modsatte Tilfældet; de foregaaende Indenrigsministre have gjentagne Gange paa det Positive erklæret, at de vare fuldt ansvarlige for Kongerigets Finantser; de have ikke villet tiltage sig Titelen; „Finantsminister“, men de have udtalt, at de vare fuldt ansvarlige som Bestyrere af Kongerigets Finantser, og jeg haaber, at den nuværende Indenrigsminister heller ikke vil vige tilbage for denne Ansvarlighed. Han er vor virkelige Finantsminister her, og jeg for mit Vedkommende vil gjøre, hvad der staaer i min Magt, for at holde fast ved dette. At den Mand, som staaer i Modsetning ligeoverfor vor Finantsminister, nemlig Fælles-Finantsministeren, og som vi bestandig maae bekæmpe i finantsielle Spørgsmaal, skulde i sig forene to saa forskjelligt stilte Personligheder, er et af de store Misgreb, som vi have været paaveie til at begaae; men vi ere komne ud over denne Sammensmeltning af Kongerigets og Monarchiets Finantsminister, og vi have beholdt tilbage deraf Finantsministeren for Fællesmonarchiet som vor Banquier — under uheldige Betingelser for os, som vi dengang ikke kunde rette, som vi lidt efter lidt kunne komme til at rette, og som jeg ogsaa haaber, at vi skulle komme til at rette; men dette Forhold er det eneste, som er

tilbage, af Fællesskabet i denne Retning, og det er gavnligt, at det er saaledes. Naar det ærebe Medlem seer tilbage til det Aaen, vi have gjort hos Monarchiet, for at oprette vor Laanekasse, saa siger jeg, at det var Noget af det Gavnligste, der er skeet i vor hele politiske Udvikling; thi det er nu blevet klart, at ingen af de Landsdele, som idelig klage over Forfordeling, vare forfordelte af Monarchiets Finantsminister, han lod sig betale af os med fuldkommen Ret; det var rigtigt, at der blev betalt høie Procenter, og det vilde have været uflogt, om der var bleven ndlaant til lavere Procenter (A. Hage: Det havde været bedre, om vi selv havde haft vore Penge). Ja, det er en ganske anden Sag, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at der var en Lov, som havde afgjort dette Spørgsmaal. Naar det ærebe Medlem siger: Hvorfor gjorde vi det ikke dengang anderledes, saa svarer jeg dertil, fordi vi ikke havde Magten til at gjøre det. Svormange forskjellige Ting havde vi ikke gjerne ønsket anderledes, naar Omstændighederne ikke havde været mægtigere end vi; vi arbejdede derimod, saameget vi kunde, men vi kunde ikke naae videre, fordi Regjeringen i sin Heelhed dengang anerkjendte, at den kun paa den Maade kunde beholde Midlerne i sin Haand til Statens Styrelse, saaledes som den ansaae nødvendigt. Der kan Ingen mere end jeg have udtalt sig over de feilagtige Anstuelser, der gjorde sig gjældende ved den saakaldte Rasseløvs Tilblivelse, og det er endnu min Overbeviisning, at der ikke eksisterer nogen saa keitet Accord imellem en Finantsminister og hans Banquier som den, der bestaaer imellem vor Banquier, Fælles-Finantsministeren, og vor Finantsminister; den er fuldkommen keitet, thi dette Forbehold, at en vis Sum skal være i Kassen uden at give Renter, hændender bestandig Tanken paa den Betragtning, at der skal ligge en tilsvarende Sum i Kassen fra de andre Landsdele, Noget, som ikke kan haandhæves. Men ved Siden af det — og den Erkjendelse skulde vi den sidst aftraadte Indenrigsminister — er der med megen Forstandighed og Kløgt arbejdet hen til at gjøre dette Forbehold saa lidt bebyrden som muligt, og det mister ogsaa lidt efter lidt sin fladelige Indflydelse, efterat et